

Půlka pod dvě

Každý mílař to zná. Existují dvě hranice, které musí pokořit. Běžet půlku (800m) pod dvě minuty a běžet 1 500 m pod minuty čtyři. Jsou to zásadní hranice pro každého mílaře, běžce. I já si tuto metu přál pokořit, a to na 800m.

Má první půlka, kterou jsem běžel, byla, jak to tak bývá, výzvou trenéra.....Na konci dráhové sezony roku 1993 jsme měli absolvovat tradiční závody v Humpolci a trenér, pan Tůma, mi povídá: „Je konec sezony, a i když jsi sprinter, vyzkoušíš si běžet něco nového, poběžíš 800 m“. A protože se tato trať v té době stala pro brodské atlety zřejmě nejvíce populární (každý chtěl běžet dobře půlku a každý ji alespoň jednou zkusil), i když s obavami, souhlasil jsem. Kupodivu se mi běželo dobře a můj první čas, myslím, byl okolo 2:06,7. To na poprvé, na mladšího dorostence, nebylo špatné. Osud rozhodl, z podprůměrného sprintera může být dobrý mílař. Ovšem, hned dodám, držel jsem se pak při svém závodění výhradně půlky☺

A nastalo ono čekání na půlku pod dvě.

Následující sezonu, jsem ještě přeskakoval mezi sprinty a půlkou. Stále jsem ještě nechtěl přijmout, že jde o mou hlavní trať. Na MČR dorostu jsem běžel půlku za 2:03, tedy žádná sláva, ale v kraji to na medaile stačilo, na rozdíl od sprintu. A to rozhoduje, člověk prostě chce vyhrávat!

Zásadní zlom nastal na přelomu roku a hlavně pak v zimě sezony 1995. Tréninkové deníky vykazovaly naběhané větší objemy kilometrů. Na podzim 1994 na prestižní „Pardubické cross country“ jsem poprvé porazil mého pozdějšího velkého soupeře na přespolních bězích, Petra Hubáčka (dnes hlavní trenér v NMNM). Bojovali jsme po celé trati až do cílové rovinky, kde jsem měl více sil. Na krátkých přespolních bězích jsem v zimě a na jaře roku 1995 povyhrával, co se dalo. Forma gradovala. Na krajských přeborech jsem, i když prvním rokem junior, suverénně zvítězil ve spojené kategorii mužů a juniorů. Čas pár setinek za dvěma minutami. Blížilo se MČR v Jablonecké hale.

Do Jablonce nad Nisou jsem odjel s tatínkem. Byl mi věrným asistentem a podporovatelem, kdykoliv jsem na závody cestoval sám, bez kamarádů z oddílu a bez trenérů. Bylo to také město jeho studií, rád na něj vzpomínal. Vždy jsem měl pocit, že atletika, jako taková, jej ani příliš nezajímá, že jezdí jako zodpovědný otec a možná rád se mnou navštěvuje různorodá místa po republice. Nikdy nepatřil k tatínkům, co stojí za zábradlím a do úmoru povzbuzují své ratolesti. Býval klidný, jako by snad výsledky nebyly to hlavní, nebyly nijak důležité. Trošku mne to mrzelo, protože já to viděl zcela opačně. Pro mne byly výsledky extrémně důležité. A taťka neví jak, jak je to důležité! Podezřívá jsem ho, že tomu co dělám a mým cílům, vlastně ani nerozumí.

Přišla sobota odpoledne, druhý rozběh na 800 m. Do rozběhu jsem dostal dva medailisty z minulé sezony. Naděje na přímý postup mizivé, bude nutné běžet rychlý rozběh a pokusit se postoupit časem. A navíc, v hale jde do finále ze všech běhů pouze 6 závodníků. Čekala nás těžká práce.

Start. Řadím se kolem třetího, čtvrtého místa. Nikdo mi neutíká, držím se stále vepředu, tak, aby nevznikl odstup od čela závodu, jak nás to trenér učil. Závěrečná rovinka, jsem třetí, ale ještě zbývá troška síly, přidám, jako bývalý sprinter musím být ve finiši rychlý. Nakonec dobíhám druhý, porážím stříbrného z loňského roku, závodníka z Vítkovic. Přímý postup. Unavený, ale moc spokojený. Běžím za taťkou, musím mu přeci alespoň nyní říci, vysvětlit, co se nám právě podařilo. Běžím na protilehlou rovinku za ním, ale on je už nablízku, předběhl mne, plamínky v očích a volá: „Přímý postup a máš to

pod dvě!“ Neuvěřitelné, tenhle taťka, o kterém jsem si celé roky myslel, že tomu, co dělám, příliš nerozumí, najednou ví, co to pro atleta znamená „běžet půlku pod dvě“. Celou dobu všechno věděl. Skvělý taťka. Zůstával vždy klidný, ale vždy věděl a zajímal se. První kdo věděl, že jsem poprvé v životě zaběhl půlku pod dvě minuty.